

Мурко Мняуск, вгодований пухнастий котик у розквіті сил, сміливо дивився на розпечену червону лаву, яка кипіла, шипіла та булькала прями́сінько біля його лап. Він повів вусами і втягнув носом гаряче повітря — воно пахло небезпекою та пригодами. Котик пильно вдивлявся в горизонт, намагаючись розгледіти, що було там, де закінчувалося море кипучої лави. Раптом за його спиною почувся шум. Мурко озирнувся й побачив, як до нього котяться великі сині кулі. Він придивився і з подивом помітив, що в цих кулях були лапи! І не лише лапи, якими вони швидко перебирали, а ще й зуби — цими зубами вони загрозливо клацали й бігли просто на Мурка.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Мняу-мняу-мняу, виявляється, на цій безіменній гарячій планеті є життя, але ці істоти геть не виглядають дружніми! — ошелешено пронявкав котик. — Треба негайно зафільмувати їх для науки, поки вони мене не з'їли!

Мурко схопив у лапи фотоапарат, який висів у нього на шиї, і зробив кілька знімків. Тим часом сині кулясті істоти наближалися, і стукіт їхніх зубів лунав усе гучніше і гучніше.

— Що ж робити? — вигукнув Мурко Мняуск сам до себе. — Попереду — кипуча лава, позаду — потвори, які хочуть мене згамати! Треба рятуватися! Ех, будь що буде, вмикаю турборежим!

Мурко натиснув червону кнопку на своєму скафандрі й заплющився. Він ще ніколи не використовував турборежим і не знав, як він працює. Уже за мить котик кометою злетів у атмосферу. Він рухав лапами й летів, розсікаючи космічний простір. Сині кулі внизу підстрибували, намагаючись дістати Мурка зубами. Одна з них завмерла й покликала його на диво знайомим голосом:

— Мурку! Мурку-у-у! Му-у-у-урку-у-у-у!

Мурко ще раз махнув лапами і... прокинувся.

— Мурку! Мурку, що з тобою? — торсала його за пухнастий бік господиня. — Ти так репетував і загібав лапами вві сні! Я аж злякалася, що тобі зле!

Котик потрусив головою та сів на своїй лежаночці. Господиня сиділа навпочіпки й запитально дивилася на нього. Він кивнув їй, даючи зрозуміти, що все гаразд.

— Ти впевнений, що все добре? — жінка поклала йому на голову теплу долоню.

Мурко нявкнув і кивнув іще раз.

— Ну добре, тоді я побігла на роботу. Раптом що — пиши на електронку чи в телеграм. До вечора! — останню фразу вона проказала, вже зачиняючи за собою двері.

Мурко став на лапи й вистрибнув із ліжка. У голові паморочилося. Він здивовано відзначив, що день у самому розпалі — сонце било прямісінько у вікно на кухні. Котик скочив на своє улюблене підвіконня й виглянув на вулицю. Так і є, уже майже полудень! Не дивно, що йому почали снитися

кошмари — це ж треба стільки проспати, аж від учорашнього вечора! Він позіхнув і притулився носом до скла, намагаючись побачити на вулиці щось цікаве. Та схоже, спека розіграла геть усіх шукати прохолоди — двір був порожній. Мурко зістрибнув на підлогу й раптом застиг як укопаний.

«На що перетворилося моє життя?» — сяйнула йому неприємна думка.

Він згадав такий же день рік тому, коли вперше побачив Ілона Маска на телевізійному екрані. Тоді котик був сповнений мрій та завзяття досягти своєї мети — побачити Марс. І все сталося так, як він собі наміряв: казкова червона планета під його лапами, триумфальне повернення на Землю разом із командою космокотів, визнання від Ілона Маска, світова слава. Далі були десятки інтерв'ю на телебаченні, радіо та в газетах, сотні спалахів фотокамер, тисячі людських рук, які хотіли потиснути йому лапу під час зустрічей. Для всього світу Мурко Мняуск був героєм, командиром екіпажу космокотів, лапи яких уперше ступили на марсіанську поверхню. Його запрошували

у школи, університети та бібліотеки. На кожному кроці відкривалися курси, де обіцяли навчити людей котячої мови. Світлини Мурка Мняуска у скафандрі прикрашали хмаросяги та тунелі метро.

І раптом... Усе стихло. Припинилося. За місяць у людей з'явився новий герой — і про Мурка швидко забули. Його життя повернулося до звичного плину: рідна домівка, люблячі господарі, смачна їжа і приємні спогади про неймовірну космічну пригоду. Сидячи на своєму підвіконні, котик частенько сумував за минулим та згадував своїх друзів. Знаючи про незвичні здібності Мурка, господарі придбали йому ноутбук — сірого, як і його котовласник, кольору, з портретом Мняуска на кришці та крихітною, зручною для котячої лапи, мишкою. І тепер котик міг спілкуватися з іншими котами через електронну пошту, телеграм та відеозв'язок. Однак навіть таке спілкування не замінювало смаку пригод, до якого Мурко вже встиг звикнути.

«Чому я знову сиджу тут, на цій кухні, коли для мене відкритий увесь світ?» — подумав він.

Мурко почимчикував у кімнату і ввімкнув ноутбук. З надією відкрив електронну пошту, сподіваючись побачити там листа від білої космокиці Ілани, з якою познайомився в Лос-Анджелесі. Але нових повідомлень не було. Котик зітхнув і вигукнув:

— Ну все, настав час знову змінювати життя!

Але як? Як змінити життя через рік після всесвітньої слави, коли ти знову сидиш удома — у квартирі на 20-му поверсі в Києві, столиці України?

Проте Мурко навіть не встиг подумати, як вирішуватиме цю проблему, коли раптом ноутбук голосно занявкав. Цей звук міг означати лише одне: по відеозв'язку телефонує хтось із котів.

Трохи хвилюючись, Мурко Мняуск натиснув «Відповіді». На екрані з'явилася лиса зморшкувата голова Бонапарта Венеціана Птоломея Десятого, або ж просто БеВеПе, — головного київського аерокота.

— Мої вітання, Мурку Мняуску! — бадьоро оголосив він.

— Здоров будь, Бонапарте Венеціане Птоно... Птахо... Плото... тобто БеВеПе, — привітався Мурко, заплутавшись в іменах.

Він збентежено чекав, що головний аерокіт скаже далі, адже той телефонував йому вперше з дня знайомства.

— Як поживаєш, Мурку? — примружив одне око БеВеПе, пильно вдивляючись у камеру. — Не сумуєш за тим славним часом, коли перевернув світ догори дриґом своїм польотом на Марс?

— Є трохи, — зізнався Мурко. — Ти зателефонував саме тієї миті, коли я відчув, як же мені бракує крутих пригод, від яких завмирає серце і дрижать лапи.

БеВеПе засміявся, показавши рівненькі гострі зуби.

— Що ж, тоді я вчасно, — він ураз посерйознішав. — Є одна справа, точніше величезна проблема, для вирішення якої потрібен сміливець із досвідом, готовий ризикувати життям.

У Мурка задрижали вуса від передчуття чогось неймовірно захопливого та небезпечного.

— Я готовий! — вигукнув котик.

— Я не помилився в тобі, Мурку Мняуску, — усміхнувся лисий кіт. — Тоді чекаю тебе в офісі

аерокотів, щоб обговорити деталі справи та вигадати план, як урятувати світ.

— Ого, все аж так серйозно?! — не повірив своїм вухам Мурко.

— Звісно, — кивнув БеВеПе. — Найближчим часом визначиться доля не лише котячого народу, а й усього людства. Якщо проблему не вирішити, то... Бум! Бац! Хрясь! — БеВеПе різко рубонув повітря лапою, демонструючи серйозність питання. — Тож збирайся хутчіше, дорогу до нас ти вже знаєш.

Після цих слів головний аерокіт вимкнув відеозв'язок. У кімнаті стало тихо, лише чутно було, як швидко б'ється в грудях серце Мурка Мняуска.

Він закрив ноутбук і нервово забігав кімнатою.

— Треба вирушати негайно! Світ чекає порятунку! Але як же вийти з квартири, коли я не маю ключа?!

Якийсь час котик сидів і дивився на замкнені двері. Може, написати господині, попрохати її негайно прийти й випустити його на вулицю? Ні, цей варіант відпадає — вона не відпустить його самого й уже напевно поїде разом із ним до аеропорту. А в таку конфіденційну справу, як порятунок світу, людям краще не втручатися, бо все, як завжди, зіпсують.

Завершивши огляд дверей, Мурко перейшов до вікон. Усі зачинені. А от двері на балкон розчехнуті навстіж! Котик кинувся туди з усіх лап. Підвів голову — і побачив, що балконне вікно теж відчинене. Яка удача! Напевно, господиня просто забула про нього — зазвичай вона все перевіряє